

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **R. P., IČ: X,**
se sídlem X
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem,
advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 29. 6. 2018, č. j. JMK 93914/2018, sp. zn. S-JMK
74774/2018/OD/Sz,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 3. 2018, č. j. ODSČ-84007/18-9 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pořádková pokuta ve výši 3 500,- Kč
za bezdůvodné odepření podat vysvětlení podle ustanovení § 137 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), k prověření oznámení, které by mohlo být důvodem k zahájení řízení z moci úřední o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterého se měl dopustit dosud nezjištěný pachatel tím, že vozidlem tov. zn. Š., reg. zn. X, dne 16. 7. 2017 ve 14:47 hod v Brně na ulici Havránkova 63, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, když byla vozidlu silničním laserovým rychloměrem LTI 20/20 TruCAM naměřena rychlost 75 km/h, po odečtení tolerance přístroje ve výši 3 km/h od naměřené hodnoty, byla vozidlu naměřena rychlost 72 km/h.
3. Žalovaný podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že pořádkovou pokutu snížil z částky 3 500,- Kč na částku 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 29. 8. 2018, doručené zdejšímu soudu téhož dne, žalobce nejprve namítal,
že z výroku napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak bylo naloženo se zbytkem prvostupňového rozhodnutí, přičemž takový postup je v rozporu s ustanovením § 90 odst. 5 správního řádu.
5. Výrok prvostupňového rozhodnutí je dále dle žalobce nezákonný, protože splatnost byla v rozporu se zákonem stanovena na pouhých 15 dní a rovněž nebyl umožněn jiný způsob úhrady, než bezhotovostní převod na účet, čímž je žalobce zbaven možnosti zvolit si způsob úhrady v souladu s daňovým řádem.
6. Dle žalobce je dále zcela v rozporu s rozhodovací praxí, aby byla již za nereagování na první výzvu k podání vysvětlení uložena pořádková pokuta, a to navíc ve výši 1 000,- Kč. Žalobce k tomuto navrhol provést dokazování, tj. analýzu relevantní rozhodovací praxe. Žalovaný se však k této námitce a k tomuto důkaznímu návrhu nijak nevyjádřil, v čemž žalobce shledal opomenutý důkaz a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Žalobce byl toho názoru, že při prvním nereagování na výzvu k podání vysvětlení se pořádková pokuta neukládá vůbec, nebo jen v symbolické výši, např. 100,- Kč nebo maximálně 500,- Kč, většinou se však poprvé neukládá vůbec.
7. I při snížení pokuty žalovaným je poté pokuta v hrubém nepoměru se závažností následku a významem předmětu řízení. Předmětem řízení je bagatelní přestupek, za který lze uložit pokutu od 2 500,- Kč do 5 000,- Kč. Přestupek lze řešit taktéž blokově, kdy je ukládána pokuta od 200,- Kč do 2 000,- Kč, nebo v rámci určené částky, když je standardně požadována částka okolo 1 000,- Kč. Je zjevně absurdní uložit pořádkovou pokutu ve výši 1 000,- Kč za to, že žalobce na první výzvu nepodal vysvětlení, když se toto vysvětlení mělo týkat přestupku, za který se ukládá takto nízká sankce. Ohrožení

silničního provozu zmíněným přestupkem je nesrovnatelně vyšší, než závažnost toho, že žalobce prodloužil běh řízení cca o 10 dní. Přesto správní orgány uložily za tyto odlišné skutky srovnatelné sankce. Správní orgány také přehlédly, že dle správního řádu lze za nepodání vysvětlení uložit pořádkovou pokutu do výše 5 000,- Kč ve vztahu ke všem správním řízením, přičemž hodnota tohoto přestupkového řízení je naprosto bagatelní ve srovnání s hodnotou jiných správních řízení, kde může být a často také je hodnota předmětu řízení daleko vyšší, v částkách milionů i miliard Kč.

8. Žalobce tedy namítl, že je zde hrubý nepoměr pokuty a závažnosti následku a významu předmětu řízení, když předmět řízení je bagatelní a následek nepodání vysvětlení také, neboť k prekluzi dojít nemohlo a nedošlo ani k žádné majetkové či nemajetkové újmě, ani k žádnému průtahu. Uložení pořádkové pokuty je zjevným projevem libovůle, neboť smysl a účel pořádkové pokuty v daném případě naplněn nebyl, neboť průběh řízení nebyl a ani nemohl být ohrožen tím, že žalobce na první výzvu k podání vysvětlení nereagoval.
9. Žalobce se navíc posléze po vydání prvostupňového rozhodnutí v odvolání přiznal, zanedbatelný následek nepodání vysvětlení byl tedy napraven a správní orgán mohl zahájit řízení o přestupku, k čemuž však dosud nedošlo.
10. Postup správního orgánu tedy dle žalobce dokládá samoučelnost uložení pořádkové pokuty, protože na jednu stranu správní orgán žalobce trestá za to, že údajně ztížil zjištění pachatele přestupku, na druhou stranu pak, když od něj správní orgán zjistil, kdo byl pachatelem údajného přestupku, nepokusil se správní orgán žádným způsobem toto sdělení ověřit, nebo například zahájit proti žalobci řízení o přestupku.
11. Žalobce dále zastával názoru, že závěr o výši pokuty nebyl řádně odůvodněn. Správní orgán neuvedl, co konkrétně myslel zmíněnou škodlivostí jednání, resp. jaké skutkové okolnosti podle jeho názoru vypovídají o zvláštní škodlivosti přestupku. Jedná se tedy o nepřezkoumatelnou úvahu. Správní orgán rovněž neuvedl, jaký vliv mělo to které jím zohledněné kritérium na konečnou výši pokuty.
12. Dále žalobce brojil proti nepřezkoumatelnému postupu žalovaného, který snížil pořádkovou pokutu o 2 500,- Kč, aniž řádně odůvodnil, proč považuje právě pokutu 1 000,- Kč za adekvátní.
13. Dle žalobce jej rovněž nelze trestat pořádkovou pokutou, neboť je pokutován za to, že nepodal vysvětlení ve věci vlastního trestního obvinění. Správní orgán měl tedy zvážit postup podle ustanovení § 62 odst. 6 správního řádu, k čemuž ovšem nedošlo. To žalobce považuje za nepřezkoumatelné. Správní orgány nijak nezvažily, zda není na místě pořádkovou pokutu snížit, nebo od jejího uložení zcela upustit s ohledem na významnou skutečnost, tj. že žalobce po uložení pořádkové pokuty vysvětlení podal a k přestupku se doznal.
14. Žalovaný se podle názoru žalobce nevypořádal ani s dalšími námitkami, jako např. s námitkou, že byl porušen zákaz donucování k sebeobviňování a že pořádkovou pokutu nebylo možné uložit, neboť nebyl ke správnímu orgánu předvolán. I v tomto případě se tak jedná o nepřezkoumatelnost.

15. V závěrečném bodě žaloby vyjádřil žalobce a jeho právního zástupce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
16. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 23. 11. 2018 předně uvedl, že žalovaný svým rozhodnutím nahradil výrokovou část prvostupňového rozhodnutí, a to z důvodu odlišného právního názoru na vyměřování pořádkové pokuty.
18. Žalovaný dále ve svém rozhodnutí nevyloučil další v úvahu přicházející způsoby úhrady uložené pořádkové pokuty. Ohledně splatnosti pořádkové pokuty odkázal žalovaný na znění daňového řádu.
19. Smyslem uložení pořádkové pokuty je zajištění hladkého průběhu a naplnění účelu řízení. V daném případě šlo o zjištění skutečností rozhodných pro zahájení řízení o přestupku, když se konkrétně jednalo o informaci o řidiči vozidla podezřelého ze spáchání přestupku. Žalobce danou skutečnost nesdělil Městské policii Brno (dále též „MP“) a ve své nečinnosti setrval i po výzvě správního orgánu. Teprve po doručení prvostupňového rozhodnutí a opakované výzvy k podání vysvětlení žalobce v odvolání proti tomuto rozhodnutí uvedl, že vozidlo řídil sám. V nyní posuzované věci je evidentní, že žalobce zůstal bez reakce po několik měsíců, když ode dne spáchání přestupku do dne podání vysvětlení správnímu orgánu uplynula doba bezmála devíti měsíců, přitom měl žalobce informaci o řidiči vozidla k dispozici ode dne spáchání přestupku.
20. Pokud byl žalobce řidičem daného vozidla, měl právo odepřít výpověď. Toto právo však nelze vykládat tak, že daná osoba zůstane zcela nečinná. Žalobce počal být aktivní, až když mu správní orgán uložil pořádkovou pokutu, tím však nemohl zhojit do té doby ztížený postup správního orgánu. Pořádková pokuta byla žalobci uložena za porušení povinnosti podrobit se opatření správního orgánu, přičemž to, že žalobce povinnost následně splnil, případně za jak dlouho, nemá na zákonnost uložení pořádkové pokuty vliv a mívá podstatu nyní posuzované věci.
21. Žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu, a v daném případě na uložení správního trestu za překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 22 km/h v obci, je značný. Označuje-li žalobce takový přestupek za bagatelní, nemůže s ním žalovaný souhlasit.
22. Žalovanému dále nebylo jasné, z čeho žalobce dovodil, že je za daný přestupek standardně požadována částka 1 000,- Kč. Jednak je zákonem stanovené rozmezí pokuty, kterou je možno za přestupek v nezkráceném správním řízení uložit, jednat se výše pokuty vždy odvíjí od okolností daného případu. Žalovaný, aniž by předjímal, jaká pokuta bude v dané věci za přestupek řidiči vozidla uložena, v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že podle jeho názoru by se pořádková pokuta neměla přibližovat pokutě, která by mohla být

uložena. Je přitom vždy na zvážení správního orgánu, zda ztížení průběhu řízení postihne či nikoliv, a jakou sankci za něj v mezích zákonného rozpětí uloží. Jde tedy vždy o konkrétní okolnosti daného případu a úvahu daného správního orgánu.

23. Obsahem odůvodnění prvostupňového rozhodnutí byla dle žalovaného úvaha o výši pořádkové pokuty a kritéria, která přitom správní orgán zohlednil. Žalovaný ve svém rozhodnutí tuto úvahu precizoval a současně sdělil důvody, pro které pořádkovou pokutu snížil.
24. Neprovedení navrhovaného důkazu vyplývá z kontextu odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný se v rozhodnutí vyjádřil, že správní orgány jsou při ukládání pořádkových pokut nadány správní úvahou o jejich výši, přičemž tato vychází z konkrétních okolností daného případu, když se výše pokuty může pohybovat kdekoliv v zákonem stanoveném rozpětí. Navíc žalovaný ani správní orgán I. stupně nejsou vázány rozhodnutími správních orgánů jihočeského kraje. Správní orgány přitom nejsou povinny automaticky odůvodnit, když uloženou pokutu neprominou či nesníží.
25. Žalovaný proto závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

26. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
27. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
28. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
29. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
30. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů i nesrozumitelnost. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0,

SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předesílané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

31. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudu jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.r.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami

při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

32. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č.j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.
33. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či

neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.

34. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
35. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
36. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
37. Jestliže žalobce namítal, že z výroku napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak bylo naloženo se zbytkem prvostupňového rozhodnutí, uvádí k tomuto krajský soud následující.
38. Dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu *jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.*
39. Dle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu *neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změnit nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.*
40. Z napadeného rozhodnutí krajský soud ověřil, že žalovaný výrokem svého rozhodnutí změnil celou výrokovou část prvostupňového rozhodnutí, tedy fakticky nahradil celý výrok správního orgánu I. stupně, a to z důvodu odlišného právního názoru na vyměřování pořádkové pokuty. Dle smyslu ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu je zřejmé, že odvolací správní orgán má povinnost ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdit pouze za situace, kdy prvostupňové rozhodnutí změnit zčásti. Tato situace však v nyní posuzovaném případě nenastala. Vzhledem k tomu, že žalovaný změnil výrok prvostupňového rozhodnutí jako celek, bylo by nadbytečné, pokud by ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný tedy postupoval zcela dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a tomuto postupu nelze ničeho vytknout.

41. Krajský soud dále nepřisvědčil ani námitce žalobce, že byl sdělením prvostupňového správního orgánu ohledně zaplacení určené částky pouze bezhotovostním převodem zbaven možnosti, jak stanovenou částku uhradit. Jednalo se totiž o pouhé poskytnutí informace o nejběžnějším způsobu úhrady, z čehož nelze podle názoru krajského soudu bez dalšího dovozovat nemožnost či riziko postihu za předpokladu, že se žalobce rozhodne postupovat jiným obecně přípustným způsobem. Při určení splatnosti pořádkové pokuty dále správní orgány vycházely z ustanovení § 248 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (jakožto předpisu, na nějž odkazuje ustanovení § 62 odst. 4 věta první správního řádu), dle kterého *pořádková pokuta a pokuta za nesplnění povinnosti nepeněžitě povahy je splatná do 15 dnů ode dne právní moci rozhodnutí o jejím uložení*. Ani v tomto směru tak nebyla shledána nezákonnost napadených rozhodnutí.
42. Jak správně dovodil žalovaný, smyslem uložení pořádkové pokuty je zajištění hladkého průběhu a naplnění účelu řízení. V nyní posuzovaném případě se jednalo o zjištění skutečností rozhodných pro zahájení řízení o přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona a o následné uložení správního trestu za spáchaný přestupek. Rozhodnou skutečností tedy byla informace o řidiči vozidla, jenž v inkriminovaný okamžik řídil vozidlo, jehož provozovatelem je právě žalobce, který by měl právě informaci o totožnosti řidiče znát. Jak krajský soud posoudil z obsahu správního spisu, žalobce danou informaci nesdělil již MP, neboť se nedostavil k podání vysvětlení, a ve své nečinnosti dále pokračoval i po výzvě správního orgánu I. stupně ze dne 22. 11. 2017 (žalobci doručena dne 27. 11. 2017). Lze přitom poznamenat, že žalobce počal být v řízení aktivní teprve po vydání prvostupňového rozhodnutí a opakované výzvy k podání vysvětlení ze dne 2. 4. 2017, když žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uvedl, že vozidlo řídil v inkriminovanou dobu sám. Za daných okolností nic nebránilo žalobci, aby správnímu orgánu I. stupně na základě prvně doručené výzvy k podání vysvětlení sdělil, že odmítá podat vysvětlení, k čemuž mohl poskytnout rovněž zdůvodnění. Žalobce však tuto možnost ze zcela nepochopitelných důvodů nezvolil a teprve po uložení pořádkové pokuty počal být v řízení aktivní. Lze však poznamenat, že skutečnost, že žalobce svou povinnost, jež mu byla uložena správním orgánem I. stupně, následně splnil, nemá na zákonnost uložení pořádkové pokuty vliv, neboť je zcela evidentní, že pořádková pokuta byla žalobci uložena zcela zákonně na základě v tu chvíli rozhodujících a aktuálních okolností, kdy byl žalobce stále nečinný. Fakt, že se žalobce následně v rámci odvolání přiznal, že vozidlo řídil v inkriminovaný okamžik on sám, naopak svědčí o tom, že se žalobce mohl o dané skutečnosti vyjádřit již dříve právě k výzvě správního orgánu, což však z neobjasněných důvodů neučinil. Je sice pravdou, že žalobce následek fakticky napravil, nicméně k této nápravě došlo až o několik měsíců později, z čehož je zjevná účelovost jednání žalobce, která bez dalšího ztěžuje postup správního orgánu a celkový průběh správního řízení. Závažnost zvolené strategie žalobce a závažnost následku nepodání vysvětlení správnímu orgánu na základě výzvy přitom spočívá v tom, že řízení nemohlo být zahájeno a pachatel vytýkaného přestupku nemohl být potrestán, což nelze považovat za bagatelní.

43. S ohledem na výše uvedené je proto taktéž žalobní námitka týkající se odůvodnění uložení pořádkové pokuty a její samotné výměry nedůvodná, jelikož uložená pořádková pokuta ve výši 1 000,- Kč je dle názoru soudu přiměřená a v rámci správního uvážení nedošlo k žádnému excesu, samotnou výši stanovil žalovaný zcela racionálně, přičemž přihlédl ke všem podstatným a rozhodným skutečnostem a krajský soud se s nimi ztotožňuje. Krajský soud zastává názor, že správní orgány se zcela dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty, jejich rozhodnutí jsou přezkoumatelná a zákonná, přičemž své závěry správní orgány řádně zdůvodnily, stejně tak i výši uložené pořádkové pokuty. Je vždy na zvážení správního orgánu, zda ztížení průběhu řízení postihne či nikoliv, a jakou sankci za něj v mezích zákonného rozpětí uloží. Jde vždy o konkrétní okolnosti případu a úvahu daného správního orgánu. Korektivem správní úvahy je pouze horní hranice a hrubý nepoměr uložené pořádkové pokuty. Krajský soud má za to, že žalovaný těmito kritériím řádně dostál. S ohledem na zákonné rozpětí pokuty, kterou lze za vytýkaný přestupek ve správním řízení uložit, tj. 2 500,- Kč – 5 000,- Kč, poté není pořádková pokuta 1 000,- Kč sankcí srovnatelnou té, která mohla být za přestupek uložena. Shodně se žalovaným má krajský soud za to, že není zřejmé, z jakých podkladů žalobce dovodil, že za daný přestupek je standardně požadovaná částka 1 000,- Kč, jakož i fakt, že je v rozporu s praxí, aby byla za první nereagování na výzvu k podání vysvětlení uložena pokuta 1 000,- Kč. Krajský soud považuje takové tvrzení žalobce za pouze ničím nepodloženou domněnku, kterou žalobce nikterak blíže důkazně neosvětlil. Za takové situace soud nebral takové tvrzení za rozhodné.
44. Krajský soud rovněž z odůvodnění napadeného rozhodnutí ověřil, že žalovaný ve svém rozhodnutí zdůvodnil, z jakého důvodu snížil původně uloženou pořádkovou pokutu ve výši 3 500,- Kč na částku 1 000,- Kč, a z jakého důvodu považoval pořádkovou pokutu v této výši za adekvátní, a to když na straně 3 napadeného rozhodnutí uvedl: *„Při hodnocení výše uložené pořádkové pokuty, kterou odvolatel považuje za neadekvátní, se odvolací orgán zabýval tím, zda odpovídá závažnosti následku (porušení procesní povinnosti) a významu předmětu řízení (uložení sankce za přestupek). Správní orgán odvolateli uložil pokutu ve výši 3 500 Kč, tedy v horní polovině zákonného rozpětí. Tuto výši přitom odůvodnil významem chráněného zájmu vyjádřeného rozpětím pokuty, který může být uložena za přestupek dosud nezjištěného pachatele (2500 – 5 000 Kč), a škodlivostí takového přestupku. Přihlédl rovněž k tomu, že se odvolatel nedostavil k vysvětlení již na výzvu Městské policie Brno. Odvolací orgán považuje výši uložené pořádkové pokuty za nepřiměřenou. I když je význam zájmu společnosti na bezpečnosti silničního provozu a na potrestání přestupku ve formě překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 22 km/h v obci značný, odvolací orgán zastává názor, že při vyměřování pořádkové pokuty se nelze přibližovat pokutě, která by mohla být uložena, pokud by byl odvolatel uznán vinným ze spáchání přestupku, ke kterému má podat vysvětlení. Z tohoto důvodu přistoupil ke změně odvoláním napadeného rozhodnutí, a to tak, že změnil výši uložené pořádkové pokuty na 1 000 Kč. Tuto pořádkovou pokutu považuje odvolací orgán s přihlédnutím k přetrvávající pasivitě odvolatele za přiměřenou a odpovídající účelu jejího uložení (vynucení splnění povinnosti).“*

45. Byť v této souvislosti krajský soud souhlasí se žalobcem, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně nevyjádřil k neprovedení žalobcem navrhovaného důkazu analýzou relevantní rozhodovací praxe, je třeba zkoumat, zda žalovaný odvolací námitku spojenou s tímto důkazním návrhem dostatečně vypořádal, a zda lze z tohoto vypořádání dovodit rovněž vyjádření se k navrhovanému důkazu, byť pouze ve smyslu textu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom krajský soud ověřil, že žalovaný na straně 4 napadeného rozhodnutí stran zdůvodnění výše pokuty uvedl: *„Tuto pořádkovou pokutu považuje odvolací orgán s přihlédnutím k přetrvávající pasivitě odvolatele za přiměřenou a odpovídající účelu jejího uložení (vynucení splnění povinnosti). Vzhledem k tomu, že správní orgány jsou nadány správní úvahou o výši pořádkové pokuty a její výše vždy vychází z konkrétních okolností konkrétního případu, nelze se s odvolatelem ztotožnit v názoru, že relevantní výše první pokuty je 500 Kč. Také přesvědčení odvolatele o účelu první pořádkové pokuty, jímž má být prosté upozornění na neplnění povinností, je mylné, neodpovídající zákonu.“* Krajský soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje a konstatuje, že z uvedené citace je patrné, že se žalovaný s předmětnou odvolací námitkou řádně vypořádal a ze smyslu textu jednoznačně vyplývá, že žalovaný případné provedení žalobcem navrhovaného důkazu považoval za zcela nadbytečné a irelevantní. Ve skutečnosti, že žalovaný jednotlivě nevypořádal tento navržený důkaz, tak sice soud spatřuje pochybení žalovaného, avšak toto pochybení nemělo žádný vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný s navrženým důkazem vypořádal, byť obecně.
46. Pokud jde o další odvolací námitku, s nimiž se dle názoru žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal (tj. porušení zákazu donucování k sebeobviňování a nemožnost uložení pokuty, protože žalobce nebyl řádně předvolán), nemohl soud této námitce přisvědčit. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný touto námitkou žalobce řádně zabýval v pátém odstavci na straně 3, když uvedl: *„Podání vysvětlení může být ze zákonných důvodů odepřeno, o čemž byl odvolatel také řádně poučen. Takovým důvodem je ve smyslu ust. § 55 odst. 4 správního řádu způsobení sobě samému nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo přestupek. Jde o promítnutí odvolatelem zmiňované zásady zákazu donucování k sebeobviňování. Právo odepřít výpověď však nelze vykládat tak, že vyzvaný subjekt zůstane absolutně nečinný. Ten, na nějž úkon správního orgánu působí, totiž může odmítnout aktivní jednání, které by mohlo zapříčinit jeho usvědčení. Takovým jednáním ovšem není sdělení o odmítnutí podat vysvětlení ze shora uvedených důvodů. Pokud tedy odvolatel řídil vozidlo sám, měl správnímu orgánu sdělit, že odmítá podat vysvětlení, tj. uvést údaje o řidiči, neboť by tím způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro přestupek.“* K další námitce odvolatele týkající se nezákonného postupu správního orgánu odvolací orgán odkazuje na výše zmíněné ust. § 137 odst. 2 správního řádu. Dále uvádí, že názor odvolatele o „přednostním“ projednání věci jako přestupku provozovatele je mylný. Zákon o silničním provozu totiž v ust. § 125f odst. 2 stanoví, že provozovatel vozidla odpovídá za přestupek ve smyslu odst. 1, pokud bylo porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, což v daném případě nenastalo, neboť k měření

rychlosti byl použit silniční laserový rychloměr, který je obsluhován k tomu oprávněnou a vyškolenou osobou.“ Ani této námitce proto krajský soud nevyhověl.

47. Stran další žalobní námitky, dle které byl žalobce dle svého názoru trestán za to, že nepodal vysvětlení ve věci vlastního přestupku, uvádí k tomuto krajský soud následující.
48. Žalobce byl ve výzvě k podání vysvětlení ze dne 22. 11. 2017 mj. poučen následovně: *„Podání vysvětlení může odepřít (§55 správního řádu) ten, kdo by tím způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt (ust. § 22 občanského zákoníku – Osoba blízká je příbuzný v řadě přímé, sourozenec a manžel nebo partner podle jiného zákona upravujícího registrované partnerství (...); jiné osoby v poměru rodinném nebo obdobném se pokládají za osoby sobě navzájem blízké, pokud by újmu, kterou utrpěla jedna z nich, druhá důvodně pociťovala jako újmu vlastní. Má se za to, že osobami blízkými jsou i osoby sešvagřené nebo osoby, které spolu trvale žijí).“* Žalobce byl dle výše uvedeného nepochybně ze strany správního orgánu I. stupně poučen o možnosti odepřít výpověď. Krajský soud ovšem souhlasí se žalovaným, že právo odepřít výpověď nelze vykládat tak, že daná osoba zůstane nečinná a na výzvu správního orgánu nebude reagovat nijak. Správní orgán si totiž nemůže domýšlet, z jakého důvodu není na jeho výzvu k podání vysvětlení reagováno. Bylo tudíž povinností žalobce, aby vyvinul alespoň minimální součinnost, tudíž sdělil správnímu orgánu, že odmítá v dané věci k výzvě podat vysvětlení a důvod odepření svého vysvětlení taktéž zdůvodnit. Žalobce totiž jako osoba, na kterou působil úkon správního orgánu, mohl odmítnout aktivní jednání, které by mohlo dále zapříčinit jeho usvědčení ze spáchání vytykaného přestupku, avšak za takovéto aktivní jednání nelze považovat jednoduché sdělení o odmítnutí podat vysvětlení ze shora uvedených důvodů. Jestliže tedy žalobce řídil vozidlo v inkriminovaný okamžik sám, měl správnímu orgánu sdělit, že odmítá podat vysvětlení, tedy uvést údaje o řidiči, neboť by tím způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání za přestupek, nikoliv zvolit absolutní pasivitu. Nelze mít tedy za to, že by byl žalobce trestán za to, že nepodal vysvětlení ve věci vlastního přestupku, či že byla porušena zásada zákazu sebeobviňování, neboť byl žalobce prostřednictvím pořádkové pokuty trestán toliko za to, že bez jakéhokoliv zdůvodnění porušil povinnost podrobit se opatření správního orgánu. Byl to totiž právě žalobce, který mohl přispět k identifikaci pachatele přestupku (řidiče). Nemohl-li správní orgán pochopitelně zjistit totožnost řidiče, se kterým by zahájil řízení o přestupku a následně případně vyslovil jeho vinu a uložil mu správní trest, pak byl důvod učiněné výzvy zcela legitimní a sledoval určitý, předvídatelný a racionálně zdůvodnitelný účel, jímž je objasnění skutečností obsažených v oznámení o přestupku, a v konečném důsledku vedoucí k uložení správního trestu za spáchaný přestupek. Ani této žalobní námitce tudíž krajský soud nevyhověl, neboť shledal postup správních orgánů za správný, opodstatněný a zcela v souladu se zákonem.
49. Dále žalobce namítl, že správní orgány nezhodnotily postup podle ustanovení § 62 odst. 6 správního řádu, tedy zda uloženou pořádkovou pokutu nesnížit či od pořádkové pokuty upustit. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
50. Dle ustanovení § 62 odst. 6 správního řádu *pravomocně uloženou pořádkovou pokutu může správní orgán, který ji uložil, novým rozhodnutím prominout nebo snížit. Přitom správní orgán přihlédne zejména k tomu, jak osoba, které byla pořádková pokuta uložena, plní svoje procesní povinnosti v*

dalším průběhu řízení. Krajský soud k tomuto uvádí, že zákonodárce nekoncepcoval institut prominutí či snížení pořádkové pokuty jako institut návrhový, a je proto možností toliko správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Zároveň je však třeba uvést, že se jedná o institut mimořádný, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu. Podle názoru zdejšího soudu nemá tudíž správní orgán povinnost v rámci odůvodnění svého rozhodnutí sdělovat, že důvody pro snížení či prominutí pořádkové pokuty neshledal, když se jedná toliko o možnost, která je správnímu orgánu skrze předmětné ustanovení správního řádu dána, a pro kterou se může na základě vlastního správního uvážení rozhodnout či nikoliv, avšak pokud tak učiní, musí svůj závěr rovněž zdůvodnit. Naopak v případě, že však správní orgány k tomuto postupu nepřistoupí, nelze po nich vyžadovat, aby uvedly, proč tak neučinily. Nelze přitom odhlédnout ani od skutečnosti, že správní orgány se k tomuto kroku mohou uchýlit nejdříve poté, co rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty nabude právní moci, a to skrze nové rozhodnutí o prominutí či snížení pořádkové pokuty. S ohledem na výše uvedené tudíž krajský soud uzavírá, že žalovanému či správnímu orgánu I. stupně nelze ani v tomto ohledu cokoliv vytknout.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů

51. Pokud žalobce nesouhlasí, aby rozhodnutí soudu bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, případně jeho iniciály, tak na tuto argumentaci nepřísluší zdejšímu soudu reagovat, neboť předmětem přezkumu v této věci není otázka případné zákonnosti postupu Nejvyššího správního soudu při zveřejňování rozsudků správních soudů na jeho internetových stránkách.
52. K anonymizaci rozhodnutí však ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob

zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočníků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.

53. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo jeho právního zástupce.

V. Závěr a náklady řízení

54. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
55. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
56. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
57. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. října 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.